

Пагадненне паміж Урадам Рэспублікі Беларусь і Урадам Федэратыўнай Рэспублікі Германія аб міжнародных пасажырскіх і грузавых аўтамабільных зносінах

Уступіла ў сілу 8 ліпеня 1997 года

Урад Рэспублікі Беларусь і Урад Федэратыўнай Рэспублікі Германія, жадаючы рэгуляваць і развіваць міжнародныя пасажырскія і грузавыя аўтамабільныя зносіны, дамовіліся аб ніжэйпададзеным:

Артыкул 1

Гэта Пагадненне рэгулюе ў адпаведнасці з нацыянальным заканадаўствам дзяржаў Дагаворных Бакоў перавозкі пасажыраў і грузаў у міжнародных аўтамабільных зносінах паміж Рэспублікай Беларусь і Федэратыўнай Рэспублікай Германія, а таксама транзітам праз гэтыя дзяржавы перавозчыкамі, упаўнаважанымі на тэрыторыі сваёй дзяржавы ажыццяўляць такія перавозкі.

Перавозкі пасажыраў

Артыкул 2

1. Пад тэрмінам «перавозка пасажыраў» у сэнсе гэтага Пагаднення належыць разумець перавозку пасажыраў і іх багажу аўтобусамі за асабісты кошт або за кошт трэціх асоб. Гэта таксама датычыцца парожніх прабегаў, звязаных з такімі перавозкамі.

2. Пад тэрмінам «аўтобусы» належыць разумець аўтатранспартныя сродкі, прыгодныя і прызначаныя па тыпу іх канструкцыі і абсталяванню для перавозкі больш за 9 чалавек (у тым ліку і вадзіцеля).

Артыкул 3

1. Пад тэрмінам «рэгулярныя перавозкі» належыць разумець рэгулярныя перавозкі пасажыраў па вызначаным маршруце руху і па ўстаноўленых і апублікаваных загадзя раскладах руху, тарыфах і ўмовах для перавозкі, пры якіх пасажыры могуць рабіць пасадку і высадку ў загадзя вызначаных пунктах прыпынку. Гэта датычыцца таксама перавозак, якія ажыццяўляюцца ў асноўным як рэгулярныя перавозкі.

2. Незалежна ад таго, кім вызначаецца выкананне паездак, пад рэгулярнымі перавозкамі ў сэнсе гэтага Пагаднення належыць разумець таксама рэгулярныя перавозкі асоб вызначаных катэгорый за выключэннем іншых пасажыраў у выпадку, калі ёсць прыкметы рэгулярных перавозак згодна з пунктам 1 гэтага Артыкула. Гэтыя перавозкі, у прыватнасці перавозкі працоўных да месца працы і назад да іх месца жыхарства, называюцца «спецыяльнымі рэгулярнымі перавозкамі».

3. Рэгулярныя перавозкі ў двухбаковых або транзітных зносінах маюць патрэбу ў дазволе з боку кампетэнтных органаў дзяржаў абодвух Дагаворных Бакоў. Дазвол выдаецца па іх узаемнай згодзе ў адпаведнасці з дзеючым заканадаўствам дзяржавы адпаведнага Дагаворнага Боку. Дазвол можа выдавацца на перыяд да пяці гадоў.

4. Змены маршрутаў руху, пунктаў прыпынку, раскладу руху, тарыфаў і ўмоў перавозак маюць патрэбу ў папярэдняй дамоўленасці кампетэнтных органаў дзяржаў абодвух Дагаворных Бакоў. Тое ж самае датычыцца спынення зносін.

5. Заяўкі на адкрыццё рэгулярных перавозак, а таксама заяўкі згодна з пунктам 4 прад'яўляюцца кампетэнтнаму органу дзяржавы Дагаворнага Боку, на тэрыторыі якога

зарэгістраваны перавозчык. Заяўкі разам з заключэннем Міністэрства транспарту дзяржавы гэтага Дагаворнага Боку накіроўваюцца непасрэдна Міністэрству транспарту дзяржавы другога Дагаворнага Боку.

6. Заяўкі адпаведна пунктам 4 і 5 павінны змяшчаць, у прыватнасці, наступныя даныя:

- 1) прозвішча і імя або найменне фірмы, а таксама поўны адрас перавозчыка;
- 2) від перавозак;
- 3) заяўлены тэрмін дзеяння дазволу;
- 4) перыяд эксплуатацыі і колькасць паездак (напрыклад, кожныя суткі, штодзень);
- 5) расклад руху;
- 6) дакладны маршрут руху (пункты прыпынку для пасадкі і высадкі пасажыраў /іншыя пункты прыпынкаў/, пункты перасячэння граніцы);
- 7) працягласць маршруту ў кіламетрах: паездка туды і назад;
- 8) працягласць сутачнага адрэзка шляху;
- 9) графікі працы і адпачынку вадзіцеляў;
- 10) колькасць месцаў у эксплуатаемых аўтобусах;
- 11) кошт і ўмовы перавозак (тарыфы).

Артыкул 4

1. Пад тэрмінам «маятнікавыя перавозкі» належыць разумець перавозкі, пры якіх загадзя сфарміраваныя групы пасажыраў дастаўляюцца некалькімі рэйсамі туды і назад з аднаго і таго ж рэгіёна адпраўлення ў адзін і той жа рэгіён прызначэння. Гэтыя групы, якія складаюцца з пасажыраў, ажыццявіўшых паездку туды, дастаўляюцца на месца адпраўлення адным з наступных рэйсаў. Пад тэрмінамі «рэгіён адпраўлення» і «рэгіён прызначэння» трэба разумець пункт пачатку паездкі і пункт прызначэння, а таксама пункты, якія знаходзяцца ў крузе радыусам 50 км. Разам з перавозчай паслугай у перавозку павінны быць уключаны размяшчэнне групы пасажыраў з харчаваннем або без яго ў пункце прызначэння і, у выпадку неабходнасці, таксама і ў час самой перавозкі. Першы рэйс назад і апошні рэйс туды ў сістэме маятнікавых перавозак павінны быць парожнімі.

2. У выпадку, калі пасажыры, у адрозненне ад пункта 1 гэтага Артыкула, здзяйсняюць зваротную паездку ў складзе другой групы з дазволу кампетэнтных органаў дзяржавы адпаведнага Дагаворнага Боку, то гэтыя зносіны таксама з'яўляюцца маятнікавымі.

3. У кожным канкрэтным выпадку на выкананне маятнікавых перавозак спатрэбіцца дазвол кампетэнтнага органа дзяржавы другога Дагаворнага Боку. Заяўку на выдачу дазволу неабходна прад'яўляць непасрэдна кампетэнтнаму органу дзяржавы другога Дагаворнага Боку. Заяўку належыць падаваць не менш чым за 60 дзён да адкрыцця зносін.

4. Разам з данымі, прыведзенымі ў пункце 6 Артыкула 3, заяўкі на выдачу дазволу на маятнікавыя перавозкі адпаведна пункту 3 павінны ўтрымліваць даты выканання рэйсаў, колькасць рэйсаў і даныя аб пункце(тах) і гасцініцах або другіх аб'ектах, у якіх пасажыры павінны быць размешчаны ў час іх прабывання, а таксама аб працягласці прабывання.

5. У выпадку неабходнасці транспартныя міністэрствы дзяржаў Дагаворных Бакоў узгадняюць прынцыпы працэдуры выдачы дазволу на выкананне маятнікавых перавозак, фармуляры дазволу, а таксама вызначаюць кампетэнтныя органы.

6. Ажыццяўляючы маятнікавыя перавозкі адпаведна пункту 1 гэтага Артыкула, перавозчыкі павінны мець пры сабе спіс пасажыраў, на які пры ўездзе на тэрыторыю дзяржавы другога Дагаворнага Боку ставіцца штамп яе пагранічнымі органамі.

Артыкул 5

1. Пад тэрмінам «нерэгулярныя перавозкі» належыць разумець перарозкі, якія не з'яўляюцца ні рэгулярнымі ў адпаведнасці з пунктам 1 Артыкула 3, ні маятнікавымі ў адпаведнасці з Артыкулам 4.

2. Нерэгулярныя перавозкі ў двухбаковых або транзітных зносінах не патрабуюць дазволу ў выпадку, калі гаворка ідзе:

а) аб рэйсах, ажыццяўляемых аўтатранспартным сродкам, які перавозіць адну і тую ж групу пасажыраў на ўсёй працягласці маршруту руху з дастаўкай яе ў пункт адпраўлення (кругавыя рэйсы з закрытымі дзвярыма); ці

б) аб зносінах, пры якіх паездка туды робіцца з пасадкай пасажыраў, а паездка назад – парожня; ці

в) аб уездах парожняга аўтатранспартнага сродку з мэтай пасадкі і зваротнай перавозкі ў пункт адпраўлення групы пасажыраў, якая раней была дастаўлена тым жа перавозчыкам у зносінах адпаведна пункту 2б) гэтага Артыкула.

3. Пры нерэгулярных перавозках рабіць у дарозе пасадку або высадку пасажыраў забараняецца, за выключэннем выпадкаў, калі кампетэнтны орган дзяржавы адпаведнага Дагаворнага Боку дае на гэта дазвол.

4. Нерэгулярныя перавозкі, якія не адпавядаюць палажэнням пункта 2 гэтага Артыкула, у любым выпадку патрабуюць дазволу кампетэнтнага органа дзяржавы адпаведнага другога Дагаворнага Боку. Заяўку на выдачу дазволу неабходна накіроўваць непасрэдна ў кампетэнтны орган дзяржавы другога Дагаворнага Боку. Заяўку належыць падаць не менш чым за чатыры тыдні да адкрыцця зносін.

5. Заяўкі адпаведна пункту 4 павінны змяшчаць, у прыватнасці, наступныя даныя:

1) прозвішча і імя або назву фірмы, а таксама поўны адрас перавозчыка, а таксама, у выпадку неабходнасці, найменне арганізатара паездкі, які даў транспартнае даручэнне;

2) дзяржаву, у якой фарміруецца група пасажыраў;

3) пункты адпраўлення і прызначэння паездкі;

4) маршрут руху з пунктамі перасячэння граніцы;

5) даты паездкі туды і назад;

6) графікі працы і адпачынку вадзіцеляў;

7) дзяжурныя нумарныя знакі, колькасць месцаў у эксплуатаемым аўтобусе.

6. Кантрольныя дакументы для нерэгулярных зносін, якія не патрабуюць дазволу адпаведна пункту 2 гэтага Артыкула, вызначаюцца ў рамках утворанай згодна з Артыкулам 15 Змешанай Камісіі.

Артыкул 6

1. Права карыстацца дазволамі, якія выдаюцца ў адпаведнасці з пунктам 3 Артыкула 3, пунктам 3 Артыкула 4, пунктамі 3 і 4 Артыкула 5, мае толькі перавозчык, якому яны былі выдадзены. Перадача іх другому перавозчыку не дапускаецца, а таксама, у выпадку нерэгулярных перавозак, забараняецца іх выкарыстанне для іншых, не пазначаных у дазеле аўтатранспартных сродкаў. Дазвол не дае права перавозіць пасажыраў паміж двума пунктамі, якія знаходзяцца на тэрыторыі дзяржавы другога Дагаворнага Боку (забарона кабатажу). У рамках рэгулярнай перавозкі перавозчык, якому выдадзены дазвол, можа карыстацца дагаворнымі перавозчыкамі з тэрыторыі дзяржаў Дагаворных Бакоў. Яны не павінны быць названы ў дазеле, але яны павінны везці з сабой афіцыйна засведчаную копію гэтага дазволу.

2. Неабходныя ў адпаведнасці з гэтым Пагадненнем дазволы, кантрольныя дакументы або іншыя перавозачныя дакументы павінны знаходзіцца на борце аўтатранспартнага сродку пры ўсіх паездках, якія падпадаюць пад гэта Пагадненне, і прад'яўляцца прадстаўнікам кампетэнтных кантрольных органаў па іх патрабаванню.

Грузавыя перавозкі

Артыкул 7

Для перавозак паміж тэрыторыяй дзяржавы рэгістрацыі эксплуатаемага аўтатранспартнага сродку і тэрыторыяй дзяржавы другога Дагаворнага Боку (двухбаковыя зносіны), а таксама ў зносінах транзіта праз тэрыторыю дзяржавы аднаго Дагаворнага Боку перавозчыкі павінны мець для кожнай перавозкі дазвол кампетэнтнага органа дзяржавы гэтага Дагаворнага Боку.

Артыкул 8

1. Дазвол выдаецца перавозчыку. Ён сапраўдны толькі для яго і перадачы не падлягае.

2. Дазвол неабходны для кожнага грузавага аўтамабіля і для кожнага цягача, акрамя выпадкаў, якія прадугледжаны Артыкулам 9. Ён сапраўдны адначасова для буксіруемага ім прычэпа або паўпрычэпа, незалежна ад месца рэгістрацыі прычэпа або паўпрычэпа.

3. У двухбаковых і транзітных зносінах адзін дазвол сапраўдны для любой колькасці рэйсаў на працягу ўстаноўленага ў ім перыяду (часовы дазвол) або на адзін ці некалькі рэйсаў туды і назад на працягу перыяду, указанага ў дазволе (рэйсавы дазвол).

4. Перавозкі паміж тэрыторыяй дзяржавы другога Дагаворнага Боку і трэцяй дзяржавай дапускаюцца толькі ў выпадку, калі перавозка праходзіць звычайным для руху шляхам па тэрыторыі дзяржавы, у якой зарэгістраваны транспартны сродак, або калі на гэта выдадзены асобныя дазволы.

5. Дазвол не дае права на выкананне перавозак грузаў паміж двума пунктамі, якія знаходзяцца на тэрыторыі дзяржавы другога Дагаворнага Боку (забарона кабатажу).

6. Для ажыццяўлення грузавых перавозак адпаведна гэтаму Пагадненню неабходны грузавыя дакументы, якія павінны адпавядаць звычайна выкарыстоўваемым міжнародным узорам.

Артыкул 9

1. Дазвол не патрабуецца для выканання перавозак:

1) прадметаў або матэрыялаў, прызначаных выключна для рэкламы ці навучання (напрыклад, кірмашовыя і выставачныя грузы), якія накіроўваюцца ў двухбаковых зносінах;

2) абсталявання і прылад да ці ад месца правядзення тэатральных, музычных, кіна-, спартыўных і цыркавых паказаў, а таксама да ці ад месца правядзення радыёперадач, кінадымак ці тэлеперадач, якія накіроўваюцца ў двухбаковых зносінах;

3) пашкоджаных аўтатранспартных сродкаў (зваротны вываз) спецыялізаваным транспартным сродкам;

4) целаў нябожчыкаў;

5) грузаў аўтатранспартнымі сродкамі, дапушчальная агульная вага якіх, уключаючы агульную вагу прычэпаў, не перавышае 6 тон, або дапушчальная карысная нагрузка, уключаючы карысную нагрузку прычэпаў, не перавышае 3,5 тоны;

6) медыкаментаў, медыцынскіх інструментаў і абсталявання, а таксама іншых грузаў для аказання дапамогі ў надзвычайных сітуацыях (у прыватнасці, у выпадку стыхійных бедстваў);

7) жывых жывёл у спецыялізаваных транспартных сродках, прызначаных для такіх перавозак;

8) маёмасці пры перасяленні.

2. Утвораная адпаведна Артыкулу 15 Змешаная Камісія можа вызваліць іншыя перавозкі ад абавязкаў атрымання дазволу.

Артыкул 10

1. Дагаворныя Бакі абавязваюцца не прымяняць у адносінах да транспартных сродкаў, зарэгістраваных на тэрыторыі дзяржавы адпаведнага другога Дагаворнага Боку, больш неспрыяльныя патрабаванні адносна дапушчальных вагі і габарытаў, чым для зарэгістраваных у яго транспартных сродкаў.

2. Калі вага ці габарыты транспартнага сродку ці груза перавышаюць дапушчальныя на тэрыторыі другога Дагаворнага Боку максімальныя абмежаванні, а таксама, у выпадку неабходнасці, пры перавозках небяспечных грузаў, спатрэбіцца спецыяльны дазвол кампетэнтнага органа дзяржавы гэтага Дагаворнага Боку. Пры гэтым могуць быць прадпісаны абмежаванні перавозак або вызначаны маршрут руху.

Артыкул 11

1. Дазволы, неабходныя для перавозчыкаў Рэспублікі Беларусь, выдаюцца Федэральным Міністэрствам транспарту Федэратыўнай Рэспублікі Германія і ўручаюцца Міністэрствам транспарту і камунікацый Рэспублікі Беларусь або ўпаўнаважанымі ім органамі.

2. Дазволы, неабходныя для перавозчыкаў Федэратыўнай Рэспублікі Германія, выдаюцца Міністэрствам транспарту і камунікацый Рэспублікі Беларусь і ўручаюцца Федэральным Міністэрствам транспарту Федэратыўнай Рэспублікі Германія або ўпаўнаважанымі ім органамі.

Артыкул 12

1. Утвораная згодна з Артыкулам 15 Змешаная Камісія вызначае неабходную колькасць дазвонаў, якія выдаюцца штогод кожнаму Дагаворнаму Боку, улічваючы пры гэтым знешні гандаль і транзітныя зносіны.

2. У выпадку неабходнасці ўзгодненая колькасць дазвонаў можа быць зменена ў адпаведнасці з Артыкулам 15.

3. Змест і форма дазвонаў вызначаюцца Змешанай Камісіяй.

Агульныя палажэнні

Артыкул 13

1. Для перавозак згодна з гэтым Пагадненнем па тэрыторыі дзяржавы аднаго з Дагаворных Бакоў аўтатранспартнымі сродкамі, зарэгістраванымі на тэрыторыі дзяржавы другога Дагаворнага Боку, дзейнічаюць палажэнні гэтага Пагаднення і нацыянальнага заканадаўства.

2. У выпадку сур'ёзных або паўторных парушэнняў адным перавозчыкам ці яго вадзіцельскім персаналам законаў і правілаў, што дзейнічаюць на тэрыторыі дзяржавы другога Дагаворнага Боку, або палажэнняў гэтага Пагаднення кампетэнтныя органы дзяржавы Дагаворнага Боку, на тэрыторыі якога зарэгістраваны аўтатранспартны сродак, па просьбе кампетэнтнага органа дзяржавы Дагаворнага Боку, на тэрыторыі якой учынена парушэнне, могуць прымаць адну з наступных мер:

а) зварот на адрас адказнага перавозчыка з заклікам прытрымлівацца ім дзеючых прадпісанняў (папярэджанне);

б) часовае адхіленне перавозчыка ад перавозак;

в) спыненне выдачы дазвонаў адказнаму перавозчыку або пазбаўленне яго ўжо выдадзенага дазволу на перыяд, на які кампетэнтны орган дзяржавы другога Дагаворнага Боку адхіліў перавозчыка ад перавозак.

3. Мера згодна з падпунктам б) пункта 2 гэтага Артыкула можа быць прынята непасрэдна таксама кампетэнтным органам дзяржавы Дагаворнага Боку, на тэрыторыі якога мела месца парушэнне.

4. Транспартныя міністэрствы дзяржаў абодвух Дагаворных Бакоў будуць інфармаваць адзін аднаго аб прынятых мерах у адпаведнасці з Артыкулам 14.

Артыкул 14

Калі на падставе гэтага Пагаднення ў адпаведнасці з нацыянальным заканадаўствам перадаюцца даныя аб фізічных асобах, дзейнічаюць ніжэйпададзеныя палажэнні з улікам дзеючых для кожнага Дагаворнага Боку прававых прадпісанняў:

1) карыстанне данымі атрымальнікам дапушчальна толькі па ўказаных мэтах і на ўмовах, прадпісаных перадаючым іх ведамствам;

2) па запыту атрымальнік паведамляе перадаючаму ведамству аб выкарыстанні даных і дасягнутых пры гэтым выніках;

3) даныя аб фізічных асобах могуць перадавацца выключна кампетэнтным ведамствам. Наступная перадача другім органам дазваляецца толькі з папярэдняй згоды перадаючага ведамства;

4) перадаючае ведамства абавязана сачыць за правільнасцю перадаваемых даных, а таксама за неабходнасцю і адпаведнасцю іх перадачы з мэтай, якая праследуецца. Пры гэтым належыць мець на ўвазе забароны, якія дзейнічаюць у адпаведнасці з нацыянальным заканадаўствам адносна перадачы даных аб фізічных асобах. Калі высвятляецца, што звесткі, якія перадаюцца, няправільныя ці не падлягаюць перадачы, аб гэтым неадкладна паведамляецца атрымальніку. Ён абавязаны паправіць або знішчыць даныя;

5) адпаведнай асобе па яе заяве выдаецца інфармацыя аб даных, якія маюцца ў адносінах да яе, а таксама інфармацыя аб мэтах іх прадугледжанага выкарыстання. Выдача інфармацыі не з'яўляецца абавязковай, калі ўстаноўлена, што грамадскія інтарэсы ў адмове аб выдачы інфармацыі перавышаюць інтарэсы адпаведнай асобы ў атрыманні інфармацыі. У астатнім права адпаведнай асобы на атрыманне інфармацыі вызначаецца нацыянальным заканадаўствам дзяржавы Дагаворнага Боку, на тэрыторыі якога падаецца заява аб выдачы інфармацыі;

6) пры перадачы даных перадаючае ведамства ўказвае на тэрмін іх захавання, дзеючы ў адпаведнасці з яго заканадаўствам. Незалежна ад гэтага тэрміну перадання звесткі аб фізічных асобах належаць знішчэнню, як толькі яны больш не патрэбны ў мэтах, для якіх іх перадалі;

7) перадаючае і прымаючае ведамствы абавязаны дзейсна абараняць пераданыя звесткі аб фізічных асобах ад неправамоцнага доступу, унясення змяненняў, а таксама неправамоцнага распаўсюджвання.

Артыкул 15

Прадстаўнікі транспартных міністэрстваў дзяржаў абодвух Дагаворных Бакоў ствараюць Змешаную Камісію. Яна будзе склікацца па просьбе аднаго з Дагаворных Бакоў для таго, каб забяспечыць належнае выкананне гэтага Пагаднення. У выпадку неабходнасці Змешаная Камісія з удзелам другіх кампетэнтных органаў будзе распрацоўваць прапановы, каб прывесці гэта Пагадненне ў адпаведнасць з развіццём адносін у галіне транспарту, а таксама са зменай прававых прадпісанняў.

Артыкул 16

Транспартныя міністэрствы дзяржаў Дагаворных Бакоў паведамляюць адзін аднаму аб кампетэнтных органах згодна з Артыкуламі 3, 4, 5, 10, 11 і 13 гэтага Пагаднення.

Артыкул 17

Гэта Пагадненне не закранае правоў і абавязкаў Дагаворных Бакоў, якія вынікаюць з іншых міжнародных дагавораў, у тым ліку абавязкаў Федэратыўнай Рэспублікі Германія, якія вынікаюць з яе членства ў Еўрапейскім Саюзе.

Артыкул 18

1. Гэта Пагадненне ўступае ў сілу на наступны дзень з даты абмену нотамі абодвума Дагаворнымі Бакамі аб выкананні ўнутрыдзяржаўных працэдур, неабходных для ўступлення Пагаднення ў сілу. Рашаючым для вызначэння тэрміну ўступлення ў сілу з'яўляецца дзень атрымання апошняй ноты.

2. Гэта Пагадненне часова прымяняецца са дня яго падпісання.

3. Гэта Пагадненне дзейнічае да таго часу, пакуль адзін з Дагаворных Бакоў не паведаміць у пісьмовым выглядзе аб жаданні спыніць яго дзеянне. У гэтым выпадку Пагадненне спыняе сваё дзеянне праз 6 месяцаў пасля атрымання другім Дагаворным Бокам паведамлення аб яго дэнансацыі.

Здзейснена ў г. Мінску 1 кастрычніка 1996 года ў двух сапраўдных экзэмплярах, кожны на беларускай і нямецкай мовах, прычым абодва тэксты маюць аднолькавую сілу.

**За Урад
Рэспублікі Беларусь**

В.Чалоўскі